



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Martina Lachmanna a JUDr. Jaromíra Klepše v právní věci

žalobce: K. P., IČO: X

sídlem [adresa]

proti

žalované: Česká obchodní inspekce

sídlem Štěpánská 15, Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí České obchodní inspekce, ústředního inspektorátu ze dne 2. 6. 2015, čj. ČOI 46949/15/O100/1000/15/Hl/Št,

takto:

- I. Rozhodnutí České obchodní inspekce, ústředního inspektorátu ze dne 2. 6. 2015, čj. ČOI 46949/15/O100/1000/15/Hl/Št, a rozhodnutí České obchodní inspekce, inspektorátu Středočeského a Hl. města Prahy ze dne 11. 3. 2015, čj. 10/1306/13/34, **se zrušují** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 3 000 Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám žalobce.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a vymezení sporu

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí České obchodní inspekce, ústředního inspektorátu (dále jen „žalovaná“) ze dne 2. 6. 2015,

čj. ČOI 46949/15/O100/1000/15/Hl/Št (dále jen „**Napadené rozhodnutí**“), kterým žalovaná k odvolání žalobce změnila rozhodnutí České obchodní inspekce, inspektorátu Středočeského a Hl. města Prahy (dále jen „**správní orgán prvního stupně**“) ze dne 11. 3. 2015, čj. 10/1306/13/34 (dále jen „**Prvostupňové rozhodnutí**“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán prvního stupně uložil žalobci pokutu ve výši 10 000 Kč za správní delikt podle § 24 odst. 7 písm. a) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon č. 634/1992 Sb.**“), jehož se žalobce dopustil porušením § 3 písm. c) zákona tím, že v postavení prodávajícího nesprávně účtoval cenu výrobku (1 ks dámské plavky) částkou 1 250 Kč, namísto částky 1 245 Kč, což činí rozdíl 5 Kč v neprospěch spotřebitele, jak bylo zjištěno při kontrole provedené dne 2. 7. 2013 v provozovně [adresa].
3. Žalovaná Napadeným rozhodnutím Prvostupňové rozhodnutí změnila v částce uložené pokuty, kterou snížila na 9 000 Kč; ve zbytku Prvostupňové rozhodnutí potvrdila.

II. Rozhodnutí žalované (napadené rozhodnutí)

4. Žalovaná v odůvodnění Napadeného rozhodnutí rekapitulovala závěry vyslovené správní orgánem prvního stupně v Prvostupňovém rozhodnutí a shrnula obsah podaného odvolání žalobce.
5. Žalovaná uzavřela, že správní orgán prvního stupně učinil ve věci potřebná skutková zjištění ve smyslu § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“), a nepochybil ani při právním hodnocení předmětné věci závěrem, že se žalobce dopustil správního deliktu uvedeného ve výroku Prvostupňového rozhodnutí, a tento delikt mu byl bezpečně prokázán. Neshledala též v předchozím řízení žádnou procesní vadu s dopadem na zákonnost a správnost vydaného rozhodnutí. Žalovaná však shledala důvody pro snížení uložené pokuty.
6. K námitkám žalobce vyjádřeným v úvodu odvolání, poukazujícím na vady dokazování, selekci důkazů a porušení principu materiální pravdy, žalovaná uvedla, že podkladem rozhodnutí je kontrolní protokol pořízený při kontrole dne 2. 7. 2013 v provozovně odvolatele [adresa], včetně příloh (dále též „**Protokol**“). Podotknula, že kontrolní protokol může být podkladem rozhodnutí. S poukazem na § 50 odst. 1, § 51 odst. 1 a § 50 odst. 4 správního řádu může dle žalované obstát takový důkazní prostředek, jakým je kontrolní protokol, k prokázání určité skutečnosti i jako jediný důkaz. Žalovaná poznamenala, že pokud jde o návrhy na provedení důkazů předložené žalobcem dne 7. 1. 2015, správní orgán prvního stupně se k těmto návrhům vyjádřil, a to na str. 6 Prvostupňového rozhodnutí, kde uvedl, že nemá žádnou pochybnost o zjištěném skutkovém stavu, který považuje za plně prokázaný, a provedení dalšího dokazování tedy správní orgán prvního stupně z uvedených důvodů nepovažoval za nutné a potřebné. Žalovaná konstatovala, že podle § 52 správního řádu není správní orgán návrhy účastníků řízení vázán; provést musí jen takové důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. Správní orgán prvního stupně se dle žalované návrhy žalobce zabýval a neshledal, že by mohly přispět k objasnění stavu věci více, než jak tomu již bylo učiněno. Žalovaná měla za to, že Protokol dostatečně zachycuje stav věci, z přílohy v podobě dokladu o zakoupení vyplývá, že byla deklarována sleva 50 %, tato však byla nesprávně účtována, neboť polovina z částky 2 490 Kč je 1 245 Kč, nikoli 1 250 Kč, což je částka, která byla účtována spotřebiteli. Kontrolní nákup tak byl podle žalované předražen o 5 Kč.

7. K souvisejícím námitkám vzneseným pod bodem 1 odvolání žalovaná uvedla, že ve správním spisu jsou založeny veškeré podklady pro vydání rozhodnutí, z Prvostupňového rozhodnutí jednoznačně plyne, z jakých podkladů správní orgán prvního stupně při svém rozhodování vycházel (kontrolní protokol ze dne 2. 7. 2013 a jeho přílohy), a které důkazy byly provedeny. Žalovaná zopakovala, že správní orgán není vázán návrhy účastníka řízení, neprovedení žalobcem navrhovaných důkazů bylo správním orgánem prvního stupně řádně odůvodněno. Protokol podle žalované dostatečně popisuje průběh kontroly, popsáný stav je doložen dokladem o zakoupení, ze kterého plyne, že prodavačka poskytla na výrobek slevu 50 % z důvodu rozpárání na spodním švu, částku však ponížila na 1 250 Kč, ačkoli 50 % slevě odpovídá částka 1 245 Kč; bylo tak podle žalované účtováno nesprávně, a to s rozdílem 5 Kč v neprospěch spotřebitele.
8. K námitce nepřezkoumatelného odůvodnění vznesené v bodě 2 podaného odvolání žalovaná poukázala na dříve uvedené závěry a uvedla, že Prvostupňové rozhodnutí obsahuje řádné odůvodnění tak, jak ukládá § 68 odst. 3 správního řádu. V odůvodnění jsou dle žalované uvedeny důvody výroku, podklady pro vydání rozhodnutí, odůvodnění obsahuje také úvahy, kterými se správní orgán řídil. Správní orgán prvního stupně se přitom podle žalované dostatečně vypořádal se všemi námitkami žalobce. V úvodu odůvodnění Prvostupňového rozhodnutí je dle žalované popsáno vytýkané jednání žalobce, je zde uvedena povinnost, kterou takovým jednáním žalobce porušil (ust. § 3 písm. c) zákona č. 634/1992 Sb.) a jaký správní delikt je v tom spatřován. Dále jsou v odůvodnění uvedeny námitky žalobce uplatněné v odporu proti příkazu, s nimiž se následně správní orgán prvního stupně vypořádal; přitom podle žalované odůvodnil, proč námitky žalobce nepovažuje za důvodné, proč považuje Protokol za dostatečně prokazující skutkový stav věci a proč neprovedl žalobcem navrhované důkazy.
9. K námitkám vzneseným pod bodem 6 odvolání žalovaná odkázala na dříve uvedené závěry k přehlednosti rozhodnutí, poukázala na to, že správní orgán není povinen doslovně přepisovat do svých rozhodnutí námitky uplatněné účastníky řízení ani dodržovat jejich členění textu apod., přičemž považovala za důležité, aby z rozhodnutí bylo patrné, jak se správní orgán s uplatněnými námitkami vypořádal. Konstatovala, že správní orgán prvního stupně do svého rozhodnutí volně opsal námitky žalobce a ke všem námitkám se dostatečně vyjádřil. Z Prvostupňového rozhodnutí je dle žalované také zřejmé, že kterých důkazů správní orgán vycházel.
10. K námitkám uplatněným pod bodem 7 písm. b) odvolání žalovaná znovu uvedla, že správní orgán prvního stupně řádně odůvodnil, proč žalobcem navrhované důkazy neprovedl, přičemž doplnil, že výslech paní L. T. by nemohl přispět k objasnění více, než jak se tomu již stalo.
11. Žalovaná nepřisvědčila ani námitkám uvedeným pod bodem 7 písm. d) odvolání poukazujícím na to, že správní řízení fakticky vůbec nebylo vedeno a o vině již bylo „rozhodnuto“ před zahájením řízení. Uvedla, že v kontrolním řízení nebylo rozhodováno o vině žalobce, kontrolní protokol obsahuje v souladu s požadavky zákona popis zjištěných skutečností s uvedením nedostatků a označení právních předpisů, které byly porušeny. Kontrolní protokol následně podle žalované sloužil jako podklad pro rozhodování o vině žalobce; vzhledem k tomu, že skutkové zjištění bylo považováno za dostatečné, byl podle žalované vydán příkaz. Podáním odporu byl příkaz zrušen a správní řízení pokračovalo, přičemž ve správním řízení nebylo podle žalované přikročeno k provedení dalších důkazů, když správní orgán prvního stupně považoval skutkový stav

za jednoznačně prokázaný Protokolem včetně příloh. Správní orgán prvního stupně se dle žalované řádně zabýval všemi námitkami a návrhy žalobce, přičemž o spáchání správního deliktu bylo rozhodováno řádně ve správním řízení.

12. K námitkám vzneseným pod bodem 7 písm. g) poukazujícím mj. na zpochybnění důkazní hodnoty prodejního dokladu žalovaná odkázala na svá předchozí vyjádření k souvisejícím námitkám žalobce.
13. K námitkám vzneseným pod bodem písm. i), kde žalobce brojil proti tomu, že správní orgán prvního stupně předem bez jejich provedení hodnotil žalobcem k prokázání jeho skutkové verze navrhované důkazy (výpovědi svědků, přehrání záznamu, rekonstrukce nákupu) jako irelevantní, a to za situace, kdy žalobce zpochybňoval důkazy, z nichž správní orgán při svém rozhodování vycházel, žalovaná poukázala na dříve uvedené závěry s tím, že odmítnutí provedení žalobcem navrhovaných důkazů bylo řádně odůvodněno, přičemž správní orgán není návrhy účastníka řízení vázán. Žalovaná souhlasila se správním orgánem prvního stupně, že provedení navrhovaných důkazů by bylo nadbytečné, přičemž skutkový stav věci byl jednoznačně prokázán kontrolním protokolem včetně příloh.
14. K souvisejícím námitkám vzneseným pod bodem 7 písm. n) odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí poukazujícím na pochybnou důkazní hodnotu Protokolu a neodůvodněné odmítnutí provedení dokazování žalovaná zopakovala, že kontrolní protokol může v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů vyjádřenou v § 50 odst. 4 správního řádu sloužit k prokázání určité skutečnosti i jako jediný důkaz. S námitkami i důkazními návrhy žalobce se dle žalované správní orgán prvního stupně řádně a dostatečně vypořádal, považoval skutkový stav za prokázaný bez důvodných pochybností Protokolem včetně příloh, a další dokazování tak považoval za nadbytečné. Námitky žalobce se dle žalované týkají převážně průběhu kontroly a seznámení s kontrolním protokolem, žalovaná neshledala, že by došlo k pochybením, která by měla vliv na zákonnost Prvostupňového rozhodnutí a řízení, jež předcházelo jeho vydání. Námitky týkající se samotného skutkového zjištění neshledala žalovaná „*vyvracejícími skutečnost, že došlo k porušení ust. § 3 písm. c) a naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle ust. § 24 odst. 7 písm. a) ZOS, v takové míře, že by bylo ve věci nutné činit další dokazování*“; kontrolní protokol včetně příloh (doklad o zakoupení) podle žalované jednoznačně prokazuje, že došlo ke spáchání správního deliktu.
15. K námitkám vzneseným pod bodem 7 písm. o) odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí poukazujícím na nedostatek materiální stránky správního deliktu žalovaná uvedla, že rozdíl v účtování ve výši 5 Kč v neprospěch spotřebitele se nepopíratelně projeví v majetkové sféře spotřebitele. Spotřebitel byl podle žalované seznámen s cenou o 5 Kč nižší, účtováním vyšší ceny tak dochází k poškození spotřebitele. Spotřebiteli je možné účtovat pouze takovou cenu, se kterou byl seznámen. V majetkové sféře spotřebitele se projeví každé nesprávné účtování v jeho neprospěch. Spotřebitel je seznámen s určitou cenou a počítá s tím, že takovou cenu také zaplatí, pokud je mu účtována cena vyšší, musí vynaložit více peněžních prostředků, než s kolika kalkuloval v době seznámení s cenou, dochází tak k jeho poškození. Společenským zájmem je zde podle žalované ochrana spotřebitele před jednáním podnikatele (prodávajícího) poškozujícím spotřebitele v majetkové sféře. V Prvostupňovém rozhodnutí je podle žalované jednoznačně specifikováno, v čem spočívaly následky daného protiprávního jednání. Skutečnost, že 5 Kč je velmi nízkou částkou, byla dle žalované správním orgánem prvního stupně vzata v úvahu při určování výše sankce ve prospěch žalobce.

16. Městský soud v Praze podotýká, že závěry vyslovené žalovanou k dalším okruhům odvolacích námitek z důvodu procesní ekonomie a pro větší stručnost na tomto místě nerekapituloval, neboť důvodnost žalobních námitek směřujících proti těmto závěrům žalované nemohl s ohledem na níže vyložené závěry posuzovat.

III. Žaloba

17. Žalobce v podané žalobě mj. namítal, že závěr o provinění nemá oporu ve spise, žádné důkazy nebyly provedeny a žalovaná své spekulace řádně neprokázala. K vypořádání věcných námitek specifikovaných v podaném odvolání podle žalobce vůbec nedošlo a k argumentaci rozhodovací praxí Nejvyššího správního soudu se žalovaná vůbec nevyjádřila. Žalovaná se přitom podle žalobce ve svém rozhodování opírá toliko o sporný Protokol.
18. Žalobce s poukazem na závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2008, čj. 4 As 21/2007 - 80, namítl, že správní orgány své nepodložené, neprokázané a mnohdy i rozporné spekulace a tvrzení presentovaná v odůvodnění vydávají za důkazy, přičemž tyto spekulace a tvrzení jsou však pouhými konstatováními, názory a domněnkami a jednostranným popisem skutečností, které ničím, v souladu se svou povinností stanovenou správním řádem (důkazní břemeno k prokázání, že deliktního jednání se dopustil žalobce, musí nést správní orgán), nebyly ve správním řízení ničím doloženy. Žalobce především namítal, že mu v celém průběhu celého správního řízení nebylo umožněno jím namítané skutečnosti prokázat důkazy ve smyslu § 51 až 56 správního řádu. Správní orgán prvního stupně kromě zaslání oznámení o ukončení shromažďování důkazů neučinil po dobu téměř dvou let žádný další úkon směřující k prokázání údajného provinění, a jednání, kterého se měl žalobce dopustit, tak vůbec neprokázal, když dokazování ve smyslu správního řádu vůbec neproběhlo. Žalobci tím bylo jednoznačně upřeno právo na spravedlivý proces (čl. 38 Listiny). Žalobce měl za to, že přestože opakovaně svými podrobnými a odůvodněnými námitkami významnou měrou zpochybnil zákonnost postupu zaměstnanců správního orgánu v průběhu kontrolního i správního řízení, validitu údajného důkazu, jakož i samotnou skutečnost, že se dopustil deliktního jednání, jež je mu kladeno za vinu, žalovaná na tyto pochybnosti nereagovala, reagovala nedostatečně nebo se reakci na tyto námitky vyhnula ani jednotlivá tvrzení žalobce nevyvrátila. Neprovedením dokazování v průběhu správního řízení a neodůvodněným odmítnutím veškerých důkazů navrhovaných žalobcem pak žalovaná podle žalobce potvrdila nerespektování práv účastníka řízení a šikanózní účel kontroly i následného řízení, která byla, dle názoru žalobce, mstou za jím uplatňované zákonné prostředky obrany v dřívějších řízeních.
19. S poukazem na závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2009, čj. 1 As 44/2009 - 101, podle nichž provedení důkazů navržených účastníky řízení může správní orgán odmítnout v případě, že zjištění skutkového stavu má takové kvality, že o skutkovém stavu již neexistují žádné důvodné pochybnosti a případné další dokazování by již jen mohlo potvrdit okolnosti osvědčené předchozím dokazováním a bylo by tak již nadbytečné, žalobce namítal, že v daném případě tomu tak nebylo, neboť navrhované důkazy by spekulativní závěry správního orgánu vůbec nepotvrdily, nýbrž nepochybně zásadně narušily a jednoznačně vyvrátily. Žalobce v této souvislosti poukázal na závěry vyslovené v rozhodnutí žalované ze dne 8. 7. 2015, čj. 48754/130100/1000/12/13/Hy/Št, jež dle žalobce svědčí o tom, že žalované nejsou zcela jasné procesní postupy v jednotlivých řízeních, zejména pak práva účastníka správního

řízení. Poukázal na to, že výsledky svědků a provedení důkazů navrhovaných účastníkem neslouží primárně k potvrzení vykonstruovaných spekulací správního orgánu, nýbrž právě naopak k jejich vyvrácení, případně k potvrzení účastníkem namítaných skutečností. Žalobce doplnil, že za situace, kdy výpověď měla potvrdit jeho tvrzení presentovaná podanými námitkami, a tedy spolu s provedením revizního nákupu vyvrátit smyšlené delikt ní jednání, kterého se vůbec žalobce nedopustil, jsou takováto odůvodnění v právní a demokratické společnosti absolutně nepřijatelná. Správní orgány podle žalobce v řízení neprovedli žádný důkaz a veškeré důkazní návrhy žalobce, a to i návrhy výsledků svědků v jeho podání ze dne 7. 1. 2015 bez dalšího zamítly a jako podklad pro své rozhodování využily výhradně názory a domněnky kontrolních pracovníků presentované v účelově sepsaném a zmatečném, tedy neprůkazném Protokolu a údajný doklad, jehož spojitost s daným řízením vůbec neprokázaly. Žalobce zdůraznil, že žádné konkrétní skutečnosti osvětlující, v čem údajnou nadbytečnost a zbytečnost provedení navrhovaných důkazů spatřují, správní orgány v odůvodnění svých rozhodnutí neuvedly.

20. Žalobce dále v této souvislosti s poukazem na rozhodovací praxi Ústavního soudu uvedl, že odkaz na údajnou nadbytečnost a zbytečnost provedení navrhovaných důkazů je zcela nedostačující. Neodůvodněným odmítnutím výsledku svědků a přehrání záznamu za situace, kdy žalobce uvedl konkrétní skutečnosti, které je možno těmito důkazy prokázat, došlo v daném případě podle žalobce k bezprecedentnímu zásahu do práva na spravedlivý proces. Správním orgánům byly zjevně již „dopředu“ známy skutečnosti, které navrhovaní svědkové v rámci svých výpovědí mohli uvést, či které by vyplynuly z pořízeného záznamu. Pořízený záznam přitom podle žalobce poměrně jednoduše značnou část zkreslených zápisů v Protokolu i účelových tvrzení jednoduše vyvrací. Oprávněná obava o zborcení chatrné konstrukce stran údajného spáchání smyšleného deliktu pak dle žalobce zapříčinila neodůvodněné odmítnutí navržených důkazů. O tom, že v případě žalobce nepovažují ani nadřízení zaměstnanci žalované provedené důkazů v jeho prospěch za důležité konstantně, svědčí podle žalobce například i vyjádření k odmítnutí navrženého důkazu presentované výše. Správní orgány podle žalobce zcela rezignovaly na shromažďování podkladů pro vydání rozhodnutí ve smyslu § 50 správního řádu, zejména pak v části, kdy je v řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, správní orgán povinen bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena.
21. Žalobce v tomto směru uzavřel, že správní orgány neopatřovaly ve správním řízení žádné podklady pro vydání svých rozhodnutí. Okamžikem ukončení shromažďování podkladů bylo tedy již samotné ukončení kontroly (sepsání Protokolu) před zahájením řízení a téměř dvouletá prodleva je tudíž neakceptovatelná i z pohledu předvídatelnosti správního postupu. V daném případě jde tedy podle žalobce o flagrantní porušení zásady materiální pravdy, zásady legitimního očekávání, i zásady veřejné služby jako služby veřejnosti i práva na spravedlivý proces.
22. Žalobce dále na str. 5 – 6 podané žaloby rekapituloval průběh kontroly dne 2. 7. 2013 s tím, že Protokol popis těchto okolností vůbec neobsahuje a vyjádření žalobce stran popisu skutečných událostí byla v tomto směru zcela ignorována. Žalobce zdůraznil, že kontrolní pracovníce byly seznámeny s konečnou nabídkovou cenou ve výši 1250 Kč, přičemž v Protokolu ani ve spisu se nenachází žádný důkaz o tom, že by prodávající informoval o ceně výrobku ve výši 1 245 Kč. Žalobce namítal, že pokud správní orgány i přes jeho námitky v průběhu řízení dospěly k závěru, že všechny důkazy (které však

v tomto případě vůbec neprovedly) jsou ve vzájemném souladu a zakládají skutkovou podstatu daného deliktu, aniž by vysvětlily, proč se přiklonily k jimi zvolenému skutkovému ději, učinily svá rozhodnutí nepřezkoumatelnými. Podle žalobce z rozhodnutí naopak vyplývá, že „odpovídající“ cenu si žalovaná pro své rozhodnutí ve věci „určila“ a „vyčíslila“ sama. Protokol pak podle žalobce ani neobsahuje podrobný, smysluplný a nestranný popis průběhu kontrolního nákupu, který by bylo možno pokládat za podklad pro žalovanou tvrzené domněnky a spekulace. Okamžik a forma seznámení spotřebitele s cenou je přitom podle žalobce pro posouzení možného deliktního jednání ve věci správnosti účtování vždy zásadní a klíčovou. Správní orgány se jí však vůbec nezabývaly, resp. si vytvořily vlastní verzi skutkového děje, kterou ovšem nelze považovat za dostatečnou a kterou se ve správním řízení vůbec neobtěžovaly jakkoliv prokázat, když o vině konkrétní osoby bylo nepopíratelně rozhodnuto již v den kontroly. Žalobce zdůraznil, že okamžik seznámení spotřebitele s cenou je bezpochyby významnou a nezbytnou podmínkou pro vyhodnocení dané skutečnosti jako možného deliktního jednání prodávajícího v případě nesprávného účtování jím v souladu s cenovými předpisy sdělené ceny. V tomto konkrétním, výjimečném případě se dle žalobce jednalo o seznámení spotřebitele s cenou sjednanou ve smyslu § 1 odst. 2, § 2 a § 13 zákona č. 526/1990 Sb. ve smyslu § 12 odst. 2 písm. e) zákona č. 634/1992 Sb.

23. Žalobce posléze pod bodem 4 žaloby v tomto směru namítal, že jediným podkladem pro vydání Prvostupňového rozhodnutí byl Protokol ze dne 2. 7. 2013, zejména pak následující zápis: „Zboží do kontrolního nákupu připravila a částkou 1250,- Kč účtovala přítomná paní prodáváčka M.Č. s rozdílem 5,- Kč v neprospěch spotřebitele oproti správné vypočtené ceně z 2.490,- Kč po slevě 50% 1245,- Kč“ (viz bod 1 Protokolu), který však podle žalobce neodpovídá průběhu nákupu, resp. průběh nákupu, zejména okamžik seznámení s cenou – poskytnutí informace o ceně spotřebiteli v souladu s § 13 odst. 2 písm. e) a popis nákupu včetně okamžiku seznámení s cenou, v něm zachyceny vůbec nejsou. Plavky byly dle žalobce označeny cenou v souladu s § 12 zákona č. 634/1992 Sb. Při zkoušení vyšlo najevo, že plavky jsou rozpárané ve švu. Paní Č. tyto plavky odebrala s tím, že budou předány k reklamačnímu řízení dodavateli. Kontrolní pracovnice však trvaly na tom, že si plavky zakoupí, bude-li jim poskytnuta sleva a požadovaly informaci o její procentní výši. Žalobce uvedl, že se nemůže zbavit dojmu, že se jednalo o návodné jednání a účelem této kontroly nebylo zjištění skutečného stav věci, nýbrž navození nestandardní a zmatečné situace ve snaze „nachytat“ prodávajícího.
24. Pod souvisejícím bodem 5 žaloby pak žalobce namítal, že žalovaná Napadané rozhodnutí vydala při vědomí skutečnosti, že řádné dokazování ve smyslu § 51 až 56 správního řádu správní orgán prvního stupně ani náznakem neprováděl a jako podklad pro vydání rozhodnutí použil výhradně Protokol sepsaný před zahájením samotného správního řízení, jehož validita a pravdivost v něm uvedených údajů byla žalobcem významným způsobem od počátku odůvodněně zpochybňována, přičemž žalovanou nebyla pravdivost v něm kontrolními pracovníky vybraných a zaznamenaných údajů vůbec v průběhu řízení zkoumána ani přezkoumatelně prokázána. Správní orgány podle žalobce údaje z Protokolu, a to i přes opakované a podložené námitky, doslovně převzaly a použily jako podklad pro uložení sankce. Ačkoli pak byl žalobce informován o tom, že je oprávněn navrhnout důkazy a činit jiné návrhy, žádné žalobcem navržené důkazy provedeny nebyly. Obdobné námitky brojící proti tomu, že jediným podkladem pro rozhodnutí byl Protokol a že správní řízení vůbec neproběhlo, byly vzneseny rovněž pod bodem 17 žaloby.

25. Námitkami vznesenými pod bodem 10 žaloby pak žalobce namítal nepřezkoumatelnost Napadeného rozhodnutí v části konstatující dostatečnost skutkových zjištění a absenci potřeby dalšího dokazování. Obdobnou námitku žalobce vznesl rovněž pod bodem 14 podané žaloby.
26. Pod bodem 20 podané žaloby pak žalobce namítal, že závěr, že žalobce porušil své povinnosti tím, že nesprávně účtoval cenu výrobku, žalovaná v průběhu řízení ničím neprokázala. Podle žalobce z předloženého spisového materiálu, fotografií i z kopie předmětného dokladu uložené v systému žalobce a dokonce i z vyjádření paní Č. plyne, že kontrolním pracovnícem byla v souladu s ust. § 13 odst. 2 písm. e) ve smyslu § 2 zákona č. 526/1990 Sb. oznámena cena 1 250 Kč, jinými slovy kupující měly možnost seznámit se s cenou výrobku před jednáním o koupi, a tato cena byla bezpochyby i správně účtována. Před zakoupením vadného výrobku byl tedy zákazník seznámen se sjednanou a uplatňovanou cenou. Údajný zápis bez bližší specifikace, který mohl být nadto vyhotoven nejdříve po provedení nákupu, nemůže být tedy ani při nejlepší možné vůli považován za důkaz porušení ustanovení § 3 písm. c) zákona č. 634/1992 Sb. Z bodu č. 3 Protokolu lze podle žalobce dovodit, že paní Č. při nabídce zboží postupovala v souladu s právními i vnitřními předpisy, když krom informací uvedených na výrobcích poskytovala veškeré možné informace i ústně, a to bez vyzvání. Z jakého důvodu Protokol záznam o oznámení sjednané nabídkové ceny neobsahuje, není podle žalobce patrné. Podle žalobce je nepochybné, že pokud prodávající při dohodě o slevě nabízeného zboží informuje spotřebitele o původní ceně zboží, nové ceně zboží a následně procentně vyjádří výši poskytnuté slevy (relativní rozdíl mezi původní a novou cenou), nemůže se dopustit správního deliktu, jenž je žalovanou deklarován. Protokol (významně a odůvodněně zpochybněný) nemůže být podle žalobce s odkazem na jím tvrzené konkrétní okolnosti bez dalšího jediným podkladem pro rozhodování ve správním řízení, navíc za situace, kdy je jeho validita odůvodněně zpochybňována.
27. Městský soud v Praze podotýká, že obsah zbývajících žalobních bodů z důvodu procesní ekonomie a pro větší stručnost na tomto místě nerekapituloval, neboť jejich důvodnost nemohl s ohledem na níže vyložené závěry posuzovat.

IV. Vyjádření žalované

28. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě ze dne 2. 9. 2015 shrnula žalobní argumentaci a setrvala na svých názorech uvedených v Napadeném rozhodnutí.
29. Žalovaná měla za to, že se se všemi námitkami uplatněnými v odvolání, obsahově podle ní odpovídajícími žalobními námitkám, řádně vypořádala, a odkázala proto na odůvodnění Napadeného rozhodnutí. Uvedla, že se dostatečně vyjádřila jak k problematice dokazování a odmítnutí důkazních návrhů žalobce, tak k průběhu kontroly a správního řízení, byly vypořádány námitky týkající se vedení spisu a manipulace se spisem.
30. Žalovaná rovněž uvedla, že z Napadeného rozhodnutí je naprosto zřejmé, z jakých podkladů správní orgán při rozhodování vycházel, bylo řádně odůvodněno, proč nebyly provedeny žalobcem navrhované důkazy. Kontrolní protokol, který byl podkladem rozhodnutí, obsahuje podle žalované dostatečný popis průběhu kontroly, z jeho přílohy č. 1 – dokladu o zakoupení, jednoznačně plyne, že bylo deklarováno poskytnutí slevy 50% z důvodu rozpáraného švu (původní cena výrobku byla 2 490 Kč, účtováno bylo 1 250 Kč, polovina z původní ceny je však 1 245 Kč). Z uvedeného měl správní orgán spáchání správního deliktu za jednoznačně prokázané. Provedení dalšího dokazování tak

nepovažoval správní orgán za nutné, žalobcem navržené důkazy by podle žalované nepříspěly k objasnění věci více, než jak bylo učiněno, proto bylo jejich provedení odmítnuto (správní orgán není důkazními návrhy účastníků řízení vázán).

31. Žalovaná rovněž ve vyjádření uvedla, že účtování ceny o 5 Kč vyšší bylo zohledněno pouze v rámci kritéria následků správního deliktu, a to jako polehčující okolnost.
32. Městský soud v Praze podotýká, že i v této části odůvodnění tohoto rozsudku rekapituloval toliko obsah těch částí vyjádření žalované, které souvisely s žalobními body, jejichž důvodnost mohl soud v tomto řízení posuzovat.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

33. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. O podané žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť účastníci s takovým postupem souhlasili (souhlas žalované byl v souladu s § 51 odst. 1 větou druhou s. ř. s. presumován).
34. Žalobce v podané žalobě především namítal nepřezkoumatelnost Napadeného rozhodnutí a Prvostupňového rozhodnutí pro nedostatek jejich důvodů, popř. jejich nezákonnost, a to ve vztahu k vypořádání se s jeho důkazními návrhy vznesenými v průběhu správního řízení.
35. Městský soud v Praze připomíná, že podle § 68 odst. 3 správního řádu platí, že „v odůvodnění se uvedou důvody výroku rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí“.
36. Nejvyšší správní soud v minulosti opakovaně k otázce nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí judikoval, že nevypořádá-li se správní orgán v rozhodnutí se všemi uplatněnými námitkami, způsobuje to nepřezkoumatelnost rozhodnutí spočívající v nedostatku jeho důvodů. Z ustálené judikatury správních soudů vyplývá, že z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestřené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. O nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů se jedná rovněž i v případě, kdy správní orgán opomněl vypořádat některou z uplatněných námitek. Stejně tak se Nejvyšší správní soud opakovaně vyjádřil k problematice nepřezkoumatelnosti pro nedostatek skutkových důvodů. Skutkovými důvody, pro jejichž nedostatek je možno rozhodnutí zrušit pro nepřezkoumatelnost, jsou přitom takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde správní orgán opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny.
37. Městský soud v Praze v tomto směru pro stručnost odkazuje na závěry vyjádřené mj. v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003 - 75, ze dne 29. 7. 2004, čj. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 18. 10. 2005, čj. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne

25. 5. 2006, čj. 2 Afs 154/2005 - 245, ze dne 17. 1. 2008, čj. 5 As 29/2007 - 64, všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).
38. Zdejší soud pak specificky poukazuje na závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 4. 2004, čj. 4 Azs 27/2004 - 74, které byly nescetněkrát aplikovány v navazující judikatuře, podle nichž je třeba za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů považovat rozhodnutí, v němž se soud (správní orgán) nevypořádá se všemi uplatněnými námitkami.
39. Pro jejich relevanci v posuzovaném případě lze dále připomenout závěry plynoucí ze shora označeného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. 689/2005 Sb. NSS, podle nichž je nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů také takové rozhodnutí krajského soudu, z jehož odůvodnění není „[z]řejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na niž je postaven základ žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá“.
40. Tento právní názor je přitom ustáleně aplikován obdobným způsobem rovněž v případech, kdy je takovou vadou zatíženo rozhodnutí správního orgánu (srov. shora označené rozsudky Nejvyššího správního soudu).
41. Nejvyšší správní soud při posuzování nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu vychází z ustálené judikatury Ústavního soudu (např. nález Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, uveřejněný pod č. 34 ve svazku č. 3 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu, nález Ústavního soudu ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, uveřejněný pod č. 85 ve svazku č. 8 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu), podle níž jedním z principů, které představují součást práva na řádný a spravedlivý proces, jakož i pojem právního státu (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 1 Ústavy), jež vylučuje libovůli při rozhodování, je i povinnost soudů své rozsudky řádně odůvodnit (ve správním soudnictví podle ust. § 54 odst. 2 s. ř. s.). Z odůvodnění rozhodnutí proto musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé.
42. Zdejší soud rovněž poukazuje na závěry plynoucí z nálezu Ústavního soudu ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06 (dostupný na www.nalus.usoud.cz), v němž Ústavní soud vyslovil, že „odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena“.
43. Stejně tak je třeba mít při posuzování námitky nepřezkoumatelnosti rozhodnutí na paměti také závěry prezentované Ústavním soudem v nálezu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08 (dostupný na www.nalus.usoud.cz), podle nichž jsou „soudy...povinny svá rozhodnutí řádně odůvodnit; jsou povinny též vysvětlit, proč se určitou námitkou účastníka řízení nezabývaly (např. proto, že nebyla uplatněna v zákonem stanovené lhůtě). Pokud tak nepostupují, porušují právo na spravedlivý proces garantované čl. 36 odst. 1 Listiny“.

44. I zde přitom platí, že rovněž Ústavní soud aplikuje právní názor vyslovený v předmětných rozhodnutích nejen ve vztahu k rozhodnutím soudů, ale ve vztahu k rozhodnutím všech orgánů veřejné moci nadaných pravomocí a působností rozhodovat autoritativně o právech a povinnostech adresátů veřejné moci.
45. Ústavní soud v této souvislosti výslovně zdůrazňuje, že rovněž právo na řádné přezkoumatelné odůvodnění rozhodnutí orgánů veřejné moci, včetně rozhodnutí správních orgánů, je součástí práva na spravedlivý proces zaručeného čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (srov. nález Ústavního soudu ze dne 14. 10. 1999, sp. zn. III. ÚS 35/99). Řádné odůvodnění rozhodnutí včetně vypořádání námitek a skutečností uváděných účastníkem je tak podle Ústavního soudu nezbytnou zárukou proti libovůli v rozhodování, která je neslučitelná s principem demokratického právního státu (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 29. 3. 2011, sp. zn. III. ÚS 3606/10). Evropský soud pro lidská práva a národní soudy přitom konstantně judikují, že právo na obhajobu a právo na přezkoumatelné odůvodnění je imanentní součástí práva na spravedlivý proces.
46. Ze shora uvedeného judikatorního rámce tedy jednoznačně a nade vší pochybnost vyplývá, že z odůvodnění rozhodnutí musí být zřejmé, jaký skutkový stav vzal správní orgán za rozhodný a jak uvažil o pro věc zásadních skutečnostech a uplatněných námitkách účastníka řízení, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování těchto skutečností. Uvedené pak musí nalézt svůj odraz v odůvodnění dotčeného rozhodnutí. Podle rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu je tomu tak právě proto, že jen prostřednictvím odůvodnění lze dovodit, z jakého skutkového stavu správní orgán vyšel a jak o něm uvažil. Současně musí být z odůvodnění rozhodnutí patrné, jak se správní orgán vypořádal se vznesenými námitkami a k nim se vztahující zásadní argumentací. Ponechat stranou nelze ani okolnost, že odůvodnění rozhodnutí v podstatě předurčuje možný rozsah opravného prostředku vůči němu ze strany účastníků řízení. Pokud tedy rozhodnutí vůbec neobsahuje odůvodnění vypořádání některé z námitek nebo nerefléktuje na námitky uplatněné účastníkem řízení a zásadní argumentaci, o kterou se opírají, musí mít podle Nejvyššího správního soudu nutně za následek jeho zrušení pro nepřezkoumatelnost (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2015, čj. 7 As 55/2015 - 29).
47. Platí tedy, že nevypořádá-li se správní orgán v odůvodnění svého rozhodnutí se všemi uplatněnými námitkami, zatíží své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, pro které je třeba je zrušit. Podle právního názoru vyjádřeného v nesčetném množství rozhodnutí Nejvyššího správního soudu i Ústavního soudu takové rozhodnutí správního orgánu nemůže obstát.
48. Městský soud v Praze nicméně nepřehlédl, že Nejvyšší správní soud rovněž konstantně judikuje, že povinnost orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit nelze interpretovat jako požadavek na detailní odpověď na každou námitku. Soud či správní orgán může na určitou námitku reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru účastníka řízení odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní, tím se s námitkami účastníka řízení vždy – minimálně *implicitě* – vypořádá. Absence odpovědi na ten či onen argument v odůvodnění tak bez dalšího nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Podstatné je, aby se orgán veřejné moci vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, čj. 9 Afs 70/2008 - 13, ze dne 28. 5. 2009, čj. 9 Afs 70/2008 - 13, a ze dne 21. 12. 2011, čj. 4 Ads 58/2011 - 72, či usnesení Ústavního soudu ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09, a ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/1).

49. Není proto nepřezkoumatelným rozhodnutí, v jehož odůvodnění orgán veřejné moci prezentuje od názoru účastníka řízení odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní, a toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí (srov. nálezn Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08).
50. Správní soudy se v minulosti opakovaně vyjádřily rovněž k problematice řetězení nepřezkoumatelných rozhodnutí. Ustálená rozhodovací praxe přitom stojí na závěru, že přezkoumá-li odvolací orgán rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, které je zatíženo vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, sám zatíží své rozhodnutí o odvolání shodnou vadou. V tomto směru lze pro větší stručnost odkázat na právní názor vyslovený v rozhodnutích Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2010, čj. 5 As 63/2009 - 81, ze dne 31. 3. 2010, čj. 8 Azs 2/2010 - 57, ze dne 13. 6. 2007, čj. 5 Afs 115/2006 - 91, či ze dne 8. 9. 2010, čj. 9 Afs 57/2010 - 139, a celé řadě dalších rozhodnutí tohoto soudu, který je třeba obdobně aplikovat i ve vztahu rozhodnutí odvolacího orgánu a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, jak plyne jednoznačně např. z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2008, čj. 2 As 16/2008 - 41.
51. Správní soudy připouštějí toliko to, aby odvolací orgán v rozhodnutí o odvolání provedl určité dílčí korekce odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, jestliže jinak dojde k závěru, že odůvodnění odvoláním napadeného rozhodnutí není nepřezkoumatelné, není v rozporu s právními předpisy, a je správné.
52. Jakkoli tedy platí, že z hlediska soudního přezkumu tvoří rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jeden celek a není tedy vyloučeno, aby odvolací orgán napravit drobné vady řízení před správním orgánem prvního stupně a drobné vady v řízení v něm vydaného, nesmí v žádném případě takovým způsobem postupovat v případě rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, které je zatíženo vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. V takovém případě by podle ustálené rozhodovací praxe správních soudů odvolací orgán účastníku řízení nepřipustně odňal jednu instanci a připravil by jej o právo reagovat na konkrétní odůvodněné závěry správního orgánu prvního stupně. V tomto směru lze odkázat např. na závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2013, čj. 4 As 10/2012 - 48, rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 3. 5. 2013, čj. 60 A 1/2013 - 49, rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 17. 6. 2010, čj. 29 Ca 221/2008 - 48, či rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 10. 2012, čj. 9 Ca 144/2009 - 102.
53. Žalobce v podané žalobě na několika místech opakovaně namítal, že správní orgány založily svá skutková zjištění v posuzované věci toliko na obsahu Protokolu a jeho přílohy, aniž by v rámci správního řízení navazujícího na výsledky provedené kontroly provedly jakékoli důkazní prostředky, a to přesto, že již v rámci správního řízení žalobce poukazoval na odlišnou skutkovou verzi stran průběhu kontrolního nákupu, resp. kontroly realizované u žalobce dne 2. 7. 2013. Žalobce namítal, že správní orgány v rozporu s pravidly dokazování v tomto typu řízení odmítly provést žalobcem navrhované důkazní prostředky, aniž by jejich neprovedení přezkoumatelným způsobem odůvodnily.
54. Městský soud v Praze ze správního spisu ověřil, že žalobce již v podaném odporu proti příkazu, jehož vydáním coby prvním úkonem v řízení bylo správní řízení v nyní posuzované věci zahájeno, pod bodem 11, označeným „*Stěžejní námitka*“, namítal, že Protokol neobsahuje popis tzv. kontrolního nákupu, pouze v bodu 1 zkreslené a účelově

stylizované posouzení zjištěného skutkového stavu. Posléze žalobce popsal, že v daném případě se jednalo o výrobek se zjevnou vadou zjištěnou při předvedení výrobku, na kterou byla přítomnou prodavačkou, paní Č., poskytnuta sleva ve výši 1 240 Kč z celkové ceny 2 490 Kč, kterou byl výrobek v okamžiku prodeje označen. Výrobek přitom nebyl podle žalobce v době prodeje označen žádnou slevou a tato skutečnost ani nebyla zmíněna v Protokolu. Prodavačka podle žalobce seznámila kupující s cenou, jak vyplývá ze zajištěného dokladu, který jasně deklaruje poskytnutou slevu 1 240 Kč a účtovanou cenu 1 250 Kč. S nabídnutou a dohodnutou cenou a odsouhlasenou dohodou podle žalobce zákaznice souhlasily, resp. k ní před placením nevyjádřily žádné námitky. Žalobce v tomto směru dále v odporu zpochybnil relevanci obsahu dokladu, na kterém bylo ručně uvedeno „Poskytnutá sleva 50% - rozpárané na spodním švu“, s tím, že doklad uložený u žalobce takový údaj neobsahuje. Žalobce mj. v odporu namítal, že správní orgán prvního stupně opřel vydaný příkaz o skutečnosti zjištěné v rozporu se zákonem, či důkazy, kdy není zřejmé, zda byly vůbec nějaké v řízení provedeny, nadto některé žalobcem uvedené skutečnosti v řízení vůbec nezjišťoval. Žalobce přitom v podaném odporu ke svým skutkovým tvrzením navrhoval provedení důkazu svědeckou výpovědí paní M.Č., výpovědí žalobce a přehráním dne 2. 7. 2013 pořízeného záznamu

55. Soud dále ze správního spisu ověřil, že žalobce v podání ze dne 7. 1. 2015, tj. ještě před vydáním Prvostupňového rozhodnutí, s odkazem na zájmy spravedlivého procesu a na § 50 odst. 3 správního řádu s cílem „jednoduše vyvrátit účelovou a zcela chatrnou konstrukci správního orgánu...“ navrhoval, aby správní orgán prvního stupně provedl celkem 7 žalobcem označených důkazních prostředků, a to mj. výpovědí pan M. Č., výpovědí J. T., výpovědí žalobce, výpovědí obou kontrolních pracovníků, přehráním a zaprotokolováním audio záznamu z průběhu sepisování Protokolu, rekonstrukce nákupu zboží, zejména částí informací o ceně zboží v případě poskytnutí slevy a konečně výpovědí paní L. T. Žalobce přitom označil skutečnosti, které mají být provedením navržených důkazních prostředků prokázány.
56. Správní orgán prvního stupně postavil Prvostupňové rozhodnutí zcela jednoznačně na závěru, že prodavačka nesprávně účtovala (poskytla) slevu ve výši 1 240 Kč z celkové ceny 2 490 Kč, namísto spotřebiteli deklarované slevy ve výši 50 % z celkové ceny 2 490 Kč, tj. 1 245 Kč, a tím mělo dojít k nesprávnému účtování zakoupeného výrobku částkou ve výši 1 250 Kč namísto částky 1 245 Kč. Vyšel přitom z obsahu Protokolu s tím, že je v něm uvedeno, že „z důvodu této vady byla poskytnuta sleva 50 % z prodejní ceny a vyznačena na doklad“, a poukázal na to, že na dokladu o zakoupení, který je přílohou Protokolu, je zaznamenáno a podpisem prodavačky potvrzeno „poskytnutá sleva 50 % - rozpárané na spodním švu“. Správní orgán prvního stupně přitom na str. 6 v prvním odstavci Prvostupňového rozhodnutí uvedl, že „nemá žádnou pochybnost o zjištěném skutkovém stavu, který považuje za plně prokázaný, a tudíž (...) nepokládá jakkoli za nutné a potřebné v dané věci provádět dokazování, které navrhuje účastník řízení (výpovědi navržených osob, přehrání audio záznamu, rekonstrukce nákupu)“.
57. Žalobce v reakci na uvedené závěry v odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí poukazoval na neprovedené dokazování, selekci důkazů, neodůvodněné odmítnutí provedení žalobcem navrhovaných důkazních prostředků, či na to, že Prvostupňové rozhodnutí se opírá toliko o Protokol a doklad o nákupu, ačkoli jejich důkazní hodnota byla významným způsobem zpochybněna, přičemž žádný další důkaz nebyl v řízení proveden. Žalobce rovněž v odvolání obdobně jako v podaném odporu poukazoval na

významný rozpor ve skutkových verzích kontrolních pracovníků správního orgánu prvního stupně a žalobce. Především pak žalobce brojil proti tomu, že správní orgán prvního stupně předem bez jejich provedení hodnotil žalobcem k prokázání jeho skutkové verze navrhované důkazy (výpovědi svědků, přehrání záznamu, rekonstrukce nákupu) jako irelevantní, a to za situace, kdy žalobce zpochybňoval důkazy, z nichž správní orgán při svém rozhodování vycházel.

58. Žalovaná však v odůvodnění Napadeného rozhodnutí uvedeným námitkám nepřisvědčila a omezila se přitom na shora rekapitulované závěry (viz část II. tohoto rozsudku). Jak je zjevné z výše provedené rekapitulace, žalovaná poukázala na to, že správní orgán není návrhy účastníků řízení vázán a provést musí jen takové důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. Měla přitom za to, že správní orgán prvního stupně nepochybil, pokud se návrhy žalobce na doplnění dokazování zabýval a neshledal, že by mohly přispět k objasnění stavu věci více, než jak tomu již bylo učiněno. Žalovaná měla za to, že daný kontrolní protokol dostatečně zachycuje stav věci, přičemž z přílohy v podobě dokladu o zakoupení vyplývá, že byla deklarována sleva 50 %, tato však byla nesprávně účtována, neboť polovina z částky 2 490 Kč je 1 245 Kč, nikoli 1 250 Kč, což je částka, která byla účtována spotřebiteli. Kontrolní nákup tak byl podle žalované předražen o 5 Kč.
59. Městský soud v Praze byl nucen žalobci přisvědčit, že odůvodnění Prvostupňového rozhodnutí i Napadeného rozhodnutí odporuje shora popsaným standardům přezkoumatelnosti v části, v níž žalovaná odmítla provést žalobcem navrhované důkazní prostředky k jeho skutkovým tvrzením, resp. k jím zastávané skutkové verzi průběhu kontrolního nákupu realizovaného kontrolními pracovníky správního orgánu prvního stupně, a to za situace, kdy žalobce od samého počátku správního řízení zpochybňoval skutkové závěry vyplývající z Protokolu a jeho přílohy, které byly jedinými podklady, o něž se rozhodnutí vydaná v této věci opírají.
60. Soud připomíná, že správní soudy ve své rozhodovací praxi opakovaně akcentovaly, že výsledky kontroly, provedené podle zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, ve znění pozdějších předpisů, mohou být podkladem pro zahájení správního řízení o uložení pokuty za správní delikt a jedním z důkazů, kterým je prokazováno protiprávní jednání odpovědného subjektu. Samy o sobě však nenahrazují ani nemohou nahradit dokazování provedené postupem stanoveným správním řádem v rámci následně vedeného správního řízení o uložení sankce. Podle rozhodovací praxe správních soudů platí, že při rozhodování o odpovědnosti za správní delikt se správní orgán nemůže bez dalšího spokojit pouze s kontrolním zjištěním učiněným v rámci kontroly, ale je povinen vycházet při rozhodování ze skutečného stavu věci a za tím účelem provést řádné dokazování (srov. např. rozsudky Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 8. 2001, čj. 7 A 59/99 - 45, či ze dne 29. 12. 2000, čj. 6 A 77/99 - 25, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2008, čj. 4 As 21/2007 - 80).
61. Soud zdůrazňuje, že správní orgány v řízení postupují podle ustanovení § 3 správního řádu tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Správní orgán je povinen vždy odpovědně zvážit, které důkazy je v řízení potřeba provést, a zda není potřeba důkazní stav doplnit, je také povinen posuzovat důvodnost návrhů účastníků řízení na doplnění dokazování. Není na libovůli správního orgánu, jakým způsobem s návrhy účastníků na provedení důkazů naloží, neboť sice není důkazními návrhy účastníka řízení vázán, pokud však některé důkazy neprovede, musí uvést důvod tohoto postupu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 11. 2009, čj. 5 As 29/2009 - 48). Jak správně poukazuje žalobce, v řízení o správním deliktu nadto správní orgány postupují

v souladu s § 50 odst. 3 správního řádu, podle něhož jsou povinny zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu a v řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, jsou povinny i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena.

62. Se zřetelem k obsahu odůvodnění Prvostupňového rozhodnutí je třeba žalobci přisvědčit, že se správní orgán prvního stupně v tomto rozhodnutí nevypořádal se žalobcem navrženými důkazními prostředky způsobem odpovídajícím shora popsaným judikatorním standardům.
63. Soud v tomto směru pro úplnost připomíná, že z ustálené rozhodovací praxe Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu v tomto směru jednoznačně plyne, že návrh na provedení důkazu je možné neakceptovat výhradně v případech, kdy tvrzená skutečnost, k jejímuž ověření nebo vyvrácení je důkaz navrhován, nemá relevantní souvislost s předmětem řízení, dále tehdy, pokud důkaz není způsobilý vyvrátit nebo potvrdit tvrzenou skutečnost, tzn. nedisponuje vypovídací potenci, či pro jeho nadbytečnost, byla-li již skutečnost, která má být dokazována, v dosavadním řízení bez důvodných pochybností postavena najisto (srov. např. žalobcem vhodně připomenutý např. nález Ústavního soudu ze dne 8. 12. 2009, sp. zn. I. ÚS 118/09, N 254/55 SbNU 455, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2005, čj. 5 Afs 147/2004 - 89, č. 618/2005 Sb. NSS).
64. Nejvyšší správní soud přitom rovněž ustáleně judikuje (srov. především rozsudek ze dne 20. 1. 2006, čj. 4 As 2/2005 - 62, č. 847/2006 Sb. NSS), že výpověď navrhovaného svědka nelze dopředu hodnotit jako bezcennou, neboť by tím mohlo dojít k porušení práva na spravedlivý proces.
65. Správní orgán prvního stupně podle přesvědčení soudu v rozporu s výše uvedenými východisky provedení všech žalobcem navrhovaných důkazních prostředků paušálně odmítl se závěrem, že „*nemá žádnou pochybnost o zjištěném skutkovém stavu, který považuje za plně prokázaný*“, aniž by se však přezkoumatelným způsobem vypořádal s tím, že žalobce skutkové závěry plynoucí z Protokolu a jeho přílohy stran informování zákaznic (kontrolních pracovníků) o výši slevy ve výši 50 % z kupní ceny zpochybňoval a namítal, že osobou jednající za žalobce v jeho provozovně byla na daný výrobek poskytnuta sleva ve výši 1 240 Kč z celkové ceny 2 490 Kč, kterou byl výrobek v okamžiku prodeje označen. Jak bylo uvedeno výše, žalobce přitom poukazoval na to, že výrobek nebyl v době prodeje označen žádnou slevou a tato skutečnost ani nebyla zmíněna v Protokolu, přičemž prodáváčka seznámila zákaznice s cenou, jak vyplývá ze zajištěného dokladu, který jasně deklaruje poskytnutou slevu 1 240 Kč a účtovanou cenu 1 250 Kč, a zákaznice s nabídnutou a dohodnutou cenou souhlasily, resp. k ní před placením nevyjádřily žádné námitky.
66. Ze správního spisu tedy v souladu s dříve vyloženým vyplývá, že mezi žalobcem a žalovanou byly od samého počátku řízení spornými okolnosti průběhu kontrolního nákupu. Především pak mezi účastníky řízení panoval spor o tom, jakým konkrétním způsobem informovala osoba jednající za žalobce v jeho provozovně kontrolní pracovníce o ceně výrobku, resp. o slevě z ní. Správní orgán prvního stupně nicméně bez dalšího v odůvodnění Prvostupňového rozhodnutí vyšel z obsahu Protokolu a jeho přílohy (vyhotovené z podstaty věci teprve po provedení vlastního nákupu), přestože žalobce od počátku namítal, že Protokol neobsahuje popis tzv. kontrolního nákupu, nýbrž pouze v bodu 1 zkreslené a účelově stylizované posouzení zjištěného skutkového stavu. Správní orgán prvního stupně pak bez ohledu na konkrétní námitky žalobce proti skutkovým

závěrům plynoucím z Protokolu a jeho přílohy a ignorující žalobcem předkládanou skutkovou verzi, podle které byly kontrolní pracovnice prodavačkou informovány o ceně výrobku ve výši 1 240 Kč, odmítl provést žalobcem navrhované důkazní prostředky, opíraje se výhradně o závěr, že „nemá pochybnosti o skutkovém stavu, který považuje za plně prokázaný“.

67. Takový postup podle přesvědčení zdejšího soudu odporuje shora popsáním mantinelům a zatěžuje Prvostupňové rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. Správní orgán prvního stupně odmítl žalobcem navrhované důkazní prostředky s poukazem na absenci pochybností o skutkovém stavu za situace, kdy žalobce předkládal v řízení konkrétní námitky tato zjištěný skutkový stav zpochybňující a poukazoval na to, že jediné podklady, na nichž správní orgán prvního stupně svá skutková zjištění založil, nejsou z důvodu nepřesného popisu průběhu kontroly věrohodné. Blíže nijak neodůvodněný a paušální závěr správního orgánu prvního stupně o absenci pochybností o skutkovém stavu a o jeho jednoznačném prokázání tak s ohledem na nevypořádání žalobcem předkládané skutkové verze, na jejíž podporu žalobce navrhoval provedení konkrétních důkazních prostředků, přičemž neopomněl uvést, jaké skutečnosti mají být provedením daných důkazních prostředků prokázány, zatěžuje podle stanoviska soudu Prvostupňové rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů.
68. Ze všech shora uvedených důvodů se zdejší soud ztotožnil s žalobní námitkou poukazující na porušení práva žalobce na spravedlivý proces zaručeného čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod spočívajícího v nepřezkoumatelnosti Prvostupňového rozhodnutí pro nedostatek důvodů, resp. v nedostatečném zdůvodnění neprovedení žalobcem navrhovaných důkazních prostředků.
69. Se zřetelem k tomu, že žalovaná i přes žalobcem v odvolání vznesené námitky poukazující na nepřezkoumatelnost Prvostupňového rozhodnutí přistoupila k přezkoumání Prvostupňového rozhodnutí, které dokonce Napadeným rozhodnutím (vyjma závěru týkajícího se snížení pokuty) potvrdila, přičemž se omezila na obdobně obecné a nepřipustně paušální závěry rekapitulované výše, akcentující opakovaně skutečnost, že správní orgány nejsou důkazními návrhy účastníků řízení vázány, zatížila se zřetelem ke shora popsáním judikatorním závěrům k otázce řetězení nepřezkoumatelných rozhodnutí shodnou vadou i své rozhodnutí. Obě rozhodnutí proto nemohla v rámci soudního přezkumu obstát.
70. Ze shora popsanych důvodů je zdejší soud přesvědčen, že správní orgán prvního stupně a žalovaná zatížili Prvostupňové rozhodnutí i Napadené rozhodnutí vadou spočívající v jejich nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., když v rozporu se závěry plynoucími z ustálené rozhodovací praxe správních soudů zcela nedostatečně zdůvodnili neprovedení žalobcem navrhovaných důkazních prostředků. Městský soud v Praze zdůrazňuje, že bylo na správních orgánech, aby žalobcem navrhované důkazní prostředky provedly, nebo v souladu s výše uvedeným pečlivě zdůvodnily, z jakých důvodů považují provedení těchto důkazních prostředků za nadbytečné a pro řízení nevýznamné, přičemž v takovém případě byli povinni se přezkoumatelným způsobem vypořádat s žalobcem předkládanou odlišnou skutkovou verzí průběhu kontrolního nákupu. V žádném případě však nemohly předem hodnotit tyto důkazní prostředky, resp. považovat k provedení důkazu navrhované výpovědi či přehrání záznamu za *a priori* irelevantní. Z popsanych důvodů pak správní orgány podle zdejšího soudu vycházely z nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Pokud totiž

neprovedly žalobcem navrhované důkazní prostředky, jejichž provedením bylo lze dle žalobce dospět k odlišným skutkovým závěrům ve věci, nebylo zjištění skutkového stavu, na základě kterého mohly meritorně rozhodovat, dostatečné.

71. Vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů je pak Napadené rozhodnutí podle přesvědčení soudu zatíženo i v části vypořádání se s námitkou poukazující na nedostatek materiální stránky správního deliktu, za jehož spáchání skutkem specifikovaným ve výroku Prvostupňového rozhodnutí byla žalobci uložena pokuta.
72. Soud nepřehlédl, že žalobce v odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí pod bodem 7 písm. o) poukazoval na absenci materiálního aspektu správního deliktu a namítal, že tvrzení o údajném poškození v majetkové sféře je neucelené a nijak neprokazované, ale pouze presumované a postavené na vykonstruované skutečnosti, že rozdíl ve výši 5 Kč se automaticky rovná poškození v majetkové sféře. Žalobce v této souvislosti namítal, že Prvostupňové rozhodnutí neobsahuje žádné konstatování o tom, jaký společenský zájem byl ohrožen nebo porušen.
73. Žalovaná se v odůvodnění Napadeného rozhodnutí ve vztahu k uvedeným námitkám omezila na závěr, že rozdíl v účtování ve výši 5 Kč v neprospěch spotřebitele se nepopíratelně projeví v majetkové sféře spotřebitele. Žalovaná uvedla, že spotřebitel byl seznámen s cenou o 5 Kč nižší, účtováním vyšší ceny tak dochází k poškození spotřebitele; spotřebiteli je možné podle žalované účtovat pouze takovou cenu, se kterou byl seznámen. V majetkové sféře spotřebitele se přitom podle žalované projeví každé nesprávné účtování v jeho neprospěch. Spotřebitel je seznámen s určitou cenou a počítá s tím, že takovou cenu také zaplatí, pokud je mu účtována cena vyšší, musí podle žalované vynaložit více peněžních prostředků, než s kolika kalkuloval v době seznámení s cenou, dochází tak k jeho poškození. Společenským zájmem je zde podle žalované ochrana spotřebitele před jednáním podnikatele (prodávajícího) poškozujícím spotřebitele v majetkové sféře. Skutečnost, že 5 Kč je velmi nízkou částkou, byla dle žalované správním orgánem prvního stupně vzata v úvahu při určování výše sankce ve prospěch žalobce.
74. Městský soud v Praze zdůrazňuje, že z právní úpravy, doktríny i ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že podstatou správních deliktů je postih za jednání v rozporu s právem. Žalobci lze v obecné rovině přisvědčit, že k jeho trestnosti však nepostačuje, že po formální stránce vykazuje znaky skutkové podstaty deliktu, pokud zároveň není jednáním společensky nebezpečným (škodlivým). Nejvyšší správní soud své rozhodovací praxi zdůraznil, že i u správního deliktu je třeba důsledně zkoumat jeho materiální stránku, a byť není materiální stránka v zákoně výslovně upravena, její nepoužití by bylo v rozporu s jednotlivými principy právního řádu. I v případech správních deliktů právnických osob a podnikajících fyzických osob pak Nejvyšší správní soud trval na tom, že pro kvalifikaci konkrétního protiprávního jednání jako správního deliktu musí být kromě formálních znaků deliktního jednání naplněna i materiální stránka deliktu, a jednání musí vykazovat určitou míru společenské nebezpečnosti ve vztahu k porušené povinnosti, stanovené zákonem na ochranu odpovídajících hodnot. To platí, přestože zákony upravující správní delikty *stricto sensu* materiální stránku deliktu neupravují (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, čj. 8 As 17/2007 - 135, č. 1338/2007 Sb. NSS, ze dne 31. 10. 2008, čj. 7 Afs 27/2008 - 46, či ze dne 19. 9. 2013, čj. 7 As 88/2013 - 28).

75. Lze tak shrnout, že k trestnosti správního deliktu nepostačuje pouhé naplnění formální stránky dané skutkové podstaty, ale vyžaduje se, aby takové jednání vykazovalo i určitou společenskou nebezpečnost ve vztahu k porušení povinnosti, čímž dochází i k naplnění materiální stránky správního deliktu (viz obdobné použití principů trestního práva). Jen v případě naplnění obou shora uvedených stránek může být určité jednání kvalifikováno jako správní delikt, a to i přesto, že zvláštní zákony zakládající odpovědnost za správní delikty materiální stránku deliktu výslovně neupravují. Míra naplnění materiální stránky deliktu se pak projevuje v posuzování trestnosti právně závadného jednání, či následně při stanovení výše sankce (blíže srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, čj. 2 As 34/2006 - 73, publikováno pod č. 1546/2008 Sb. NSS).
76. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu přitom zpravidla není nutno, aby se správní orgány otázkou naplnění materiální stránky daného správního deliktu explicitně zabývaly i v odůvodnění svých rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 8. 2012, čj. 9 As 34/2012 - 28). V zásadě totiž platí, že v případě správních deliktů je jejich materiální stránka dána již samotným naplněním znaků objektivní stránky skutkové podstaty deliktu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, čj. 5 As 104/2008 - 45, nebo rozsudek ze dne 30. 3. 2011, čj. 1 Afs 14/2011 - 62).
77. Teprve ve chvíli, kdy se jedná o případ, v němž je sporné, zda konkrétní společenská nebezpečnost dosahuje minimální hranice typové nebezpečnosti, je nezbytné, aby se správní orgán zabýval materiální stránkou správního deliktu i v odůvodnění svého rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 8. 2012, čj. 9 As 34/2012 - 28).
78. Městský soud v Praze ve světle těchto judikatorních východisek konstatuje, že závěry žalované uvedené k odpovídající námitce vznesené žalobcem v odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí nelze považovat za přezkoumatelné vypořádání se s procesní argumentací žalobce. Závěry žalované, podle nichž se každé nesprávné účtování, tj. i případné nesprávné účtování o částce 5 Kč, projeví v majetkové sféře spotřebitele a je tak poškozen zájem na ochraně spotřebitele před jednáním podnikatele (prodávajícího) poškozujícím spotřebitele v majetkové sféře, se podle přesvědčení soudu mýlí s podstatou vznesené odvolací námitky.
79. Žalobce podle soudu pro případ, že nebude přisvědčeno jeho jiným námitkám zpochybňujícím naplnění jiných znaků skutkové podstaty předmětného správního deliktu, namítal, že konkrétní společenská nebezpečnost jeho jednání nedosahuje minimální hranice společenské nebezpečnosti pro to, aby byl žalobce postihnut za předmětný správní delikt. Žalobce ve své odvolací argumentaci zpochybňující naplnění materiálního znaku předmětného správního deliktu především zpochybňoval, že poškození spotřebitele o marginální částku 5 Kč bez dalšího vede k závěru o takové míře poškození zákonem chráněného zájmu (objektu správního deliktu), jež bez dalšího vede k naplnění materiálních znaků správního deliktu.
80. Soud konstatuje, že žalovaná se s uvedenou otázkou nevypořádala, když setrvala na paušálním závěru, že každé nesprávné účtování, tedy i účtování o zcela marginální částce, vede k naplnění materiálního znaku předmětného správního deliktu, aniž by se ovšem vypořádala s námitkami žalobce, přičemž se omezila na závěr o tom, že skutečnost, že 5 Kč je velmi nízkou částkou, byla správním orgánem prvního stupně vzata v úvahu při

určování výše sankce ve prospěch žalobce. Takový závěr přitom podle soudu k vypořádání žalobcem vznesené námitky nepostačuje.

81. Podle přesvědčení soudu tak žalovaná nedostala výše popsaným judikatorním požadavkům, neboť v odůvodnění Napadeného rozhodnutí nevysvětlila, proč i případné marginální poškození spotřebitele o několik málo Kč dosahuje podle jejího názoru takové míry společenské nebezpečnosti, že je třeba takové jednání podnikatele postihnout v rámci odpovědnosti za správní delikt. Žalovaná podle soudu neuvedla konkrétní důvody vycházející ze skutkových okolností nyní posuzované věci, pro které dospěla k závěru, že v případě poškození spotřebitele o 5 Kč skutkem identifikovaným ve výroku Prvostupňového rozhodnutí je zákonem chráněný objekt správního deliktu narušen takovým způsobem, že je v nezbytné míře dosažena nebo překročena minimální míra společenské nebezpečnosti jednání žalobce tak, aby byla dána jeho odpovědnost za správní delikt. Naopak se omezila na paušální závěr, dle něhož každé takové jednání (tedy i případné nesprávné účtování o částce ve výši odpovídající několika halérům) nutně vždy bez dalšího založí odpovědnost pachatele za správní delikt.
82. I v tomto ohledu je tedy Napadené rozhodnutí zatíženo vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů.
83. Se zřetelem ke shora identifikovaným zásadním vadám soud za této situace nepřistoupil k vypořádání zbývajících žalobních bodů, neboť jimi žalobce brojil již proti samotným skutkovým a navazujícím právním závěrům, resp. proti procesu hodnocení v řízení provedených důkazů. Vypořádání těchto námitek by však bylo za tohoto stavu předčasné, neboť nelze vyloučit, že žalovaná své skutkové závěry v návaznosti na doplnění dokazování reviduje, popř. jinak odůvodní.
84. Na základě všech shora uvedených skutečností soud Napadené rozhodnutí i Prvostupňové rozhodnutí žalované pro nepřezkoumatelnost podle ust. § 76 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 1 a 3 s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. V dalším řízení zohlední žalovaná závěry vyslovené výše v bodech 53 – 81 tohoto rozsudku a žalobcem navrhované důkazní prostředky provede, nebo v souladu s výše uvedenými judikatorními mantinely přezkoumatelným způsobem vysvětlí, z jakých důvodů považuje provedení jednotlivých žalobcem navrhovaných důkazních prostředků za nadbytečné a pro řízení nevýznamné a vypořádá se přitom důsledně s námitkami žalobce zpochybňujícími skutková zjištění žalované a předkládajícími odlišnou skutkovou verzi, pokud jde o rozhodné skutkové okolnosti kontrolního nákupu a informování kontrolních pracovníků o ceně.
85. Právním názorem soudu vysloveným v tomto rozsudku je žalovaná v dalším řízení vázána (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
86. Výrok o nákladech řízení vychází ze skutečnosti, že žalobce byl v řízení plně úspěšný, a tak mu oproti žalované náleží náhrada nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Žalobce však v řízení nebyl zastoupen advokátem, náklady řízení tak představuje pouze žalobcem uhrazený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 24. ledna 2019

JUDr. Ing. Viera Horčicová v.r.

předsedkyně senátu